

ENTREVISTA ► CRISTINA CASAS, ESCRITORA PREMIADA

«Els sentits fan la memòria: sovint recordem per una olor, per un color»

Premi Ciutat d'Olot de narrativa experimental, Cristina Casas veu ara publicada la seva òpera prima, *La mateixa pedra*, un llibre de prosa poètica editat per CCG Edicions, i que presentarà el dia 22 a l'Aliança Francesa.

ALEX HOLGADO

– Què té a veure el teu salt com a escriptora amb el fet de pertànyer al grup sabadellenc Alfabet?

– M'ha permès de donar el pas de treure els escrits de calaix i fer públic el que fins ara era només per mi mateixa.

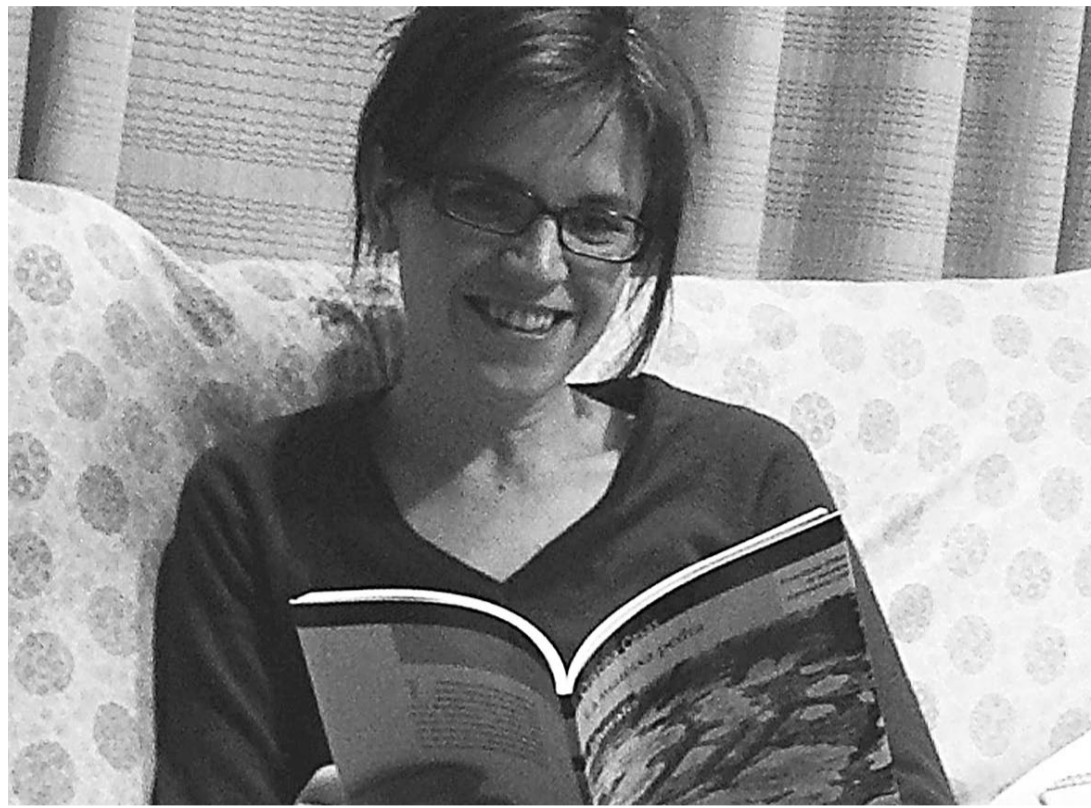
– Existeix el pudor de l'escriptor?

– Sí, perquè encara que no siguis tu mateix, els teus escrits tenen un component íntim. I Alfabet m'ha ajudat en aquest pas de fer-los públics. El recolzament del grup és molt important.

– La convocatòria del premi era perfecta.

– Crec que sí. Els relats fragmentats i oberts a la lliure interpretació de *La mateixa pedra* s'adeqüen a la innovació narrativa que es demanava. Però haig de dir que primer va ser el quadern i després vaig trobar la convocatòria.

– La paraula "experimental" fa por als lectors, però.

D.S.

Els referents de Cristina Casas (St. Quirze de Besora, 1971, llicenciada en Psicologia per la UAB), com no pot ser d'altra manera en un escriptor d'acurat estil, són abundants. Des dels poetes Ponç Pons, Parcerissas o Ama-

deu Vidal, fins els prosistes Francesc Serés o Jesús Moncada. La seva parella, Manel Castromil, poeta i el seu millor crític, troba en ella la manera cernudiana de cosir les frases i la cruesa de fons de Sylvia Plath.

– És veritat. Fa la impressió que no s'entendrà res. I, en el meu cas, no és així. No crec que el llibre sigui difícil.

– Frustra comprovar que no tots arriben a copsar el que vols transmetre?

– Sí i no. Per una banda, t'agradaria que tothom hi arribés, però, per altra banda, penso que no és bo donar-

ho tot mastegat: la literatura, per ser-ho, ha de demanar un esforç al lector.

– Només per la bellesa de la forma, ja val la pena llegir-lo.

– Bé, la literatura ha de ser estètica, però la bellesa per la bellesa no és suficient. No pot estar buida. Encara que aquesta condició pot ser molt i molt interpretable.

– La memòria és el tema i l'homenatge del llibre, i cadascú en té la seva. En el teu cas, és feta d'instantos d'extraordinària sensibilitat.

– És que són els sentits els que fan les empremtes a la memòria. Recordem les coses sovint per una olor, per un color. El llibre recull de quina matèria i com es transmet.

– I el lector nota sensacions crues.

– Volia plasmar la sensació de calor, de fred, les olors de la terra. A més provinc del món rural, jo. I a pagès encara s'hi viu allò més primari de l'ésser humà.

– Abans has parlat de la intimitat de l'escriptura. Les històries, les has sentides de la teva família?

– (Somriu) Sí, m'ha vingut explicat a través dels meus avis. Però de tant sentir-lo, ho he fet absolutament meu. Ho he personalitzat. Fins al punt que la meua família, en llegir el llibre, no reconeixen molts fets que descriu.

– S'hi percep una intenció de conservar aquesta memòria i també el seu llenguatge, no?

– Utilitzo paraules en desús per transmetre-les. El treball lèxic és una de les meves guies i penso que hauria de ser una passió compartida pels escriptors, òbviament, però també per les escoles i els mitjans de comunicació.

– Un estil treballadíssim que, erròniament, pot semblar natural.

– És una naturalitat enganysosa, sí. Em considero molt perfeccionista i haig de donar-li moltes voltes al text abans no el deixo acabat.

– Tres anys donant forma a *La mateixa pedra* i un premi al final del camí. Angoixa el dia després?

– Per sort no he tingut temps de parar-me a pensar. Quan em van comunicar el premi, ja estava escrivint una altra cosa, un llibre de poemes.

– El reconeixement d'un premi ajuda tant com sovint es diu a publicar?

– No pel reconeixement, però sí potser pels contactes que et permet establir, perquè coneixes molta gent.

Ara toca a Sabadell ■